

Bedreiging

Het is half twaalf 's avonds op een donderdag en ik sta op het punt naar bed te gaan. Opeens gaat mijn mobiele telefoon. Ik kijk op het display en zie "privé-nummer" staan. Dat wil zeggen dat de beller een instelling heeft geselecteerd waardoor de gebelde niet kan zien door welk nummer hij wordt gebeld. Ik ken een paar mensen die paranoia genoeg zijn om die optie te kiezen en verwacht een van hen aan de lijn te krijgen. "Hallo?", zeg ik. "Yeah, who's this?", klinkt een zware stem in een soort Cockney-Engels. "I don't know", antwoord ik, "You called me." Opeens gaat mijn gesprekspartner los: "You fucking bastard! You been callin' my girl? Huh, 'ave ya? I found your number in my girl's phone, ya fucking bastard! And I swear to you, my son, if ya ever call her again... I know where you live, ya cunt! I'll smash your fuckin' kneecaps in, mate... I'll cut ya. I'll fuckin' do ya!"

Ik ben een beetje verbaasd (om het zacht uit te drukken). Mijn eerste gedacht is dat het om een grap gaat van wat minder grappige vrienden. Dat iemand een maatje uit de kroeg de opdracht heeft gegeven om mij te bellen en te bedreigen in de hoop dat ik ga stotteren of mijn stem gaat overslaan uit angst. In zo'n geval ben je ge-punk'd (tot een sukkel gemaakt) en dat schijnt in sommige kringen altijd lachen te zijn. Zo zelfverzekerd mogelijk begin ik te informeren naar wie er achter deze grap zit. Dit heeft niet het gewenste effect. "Shut up, ya cunt! Shut your fuckin' mouth! I told you! Call my girl again and I'll fuckin' kill ya"! And don't be thinkin' this is some kind of joke, either!" Piep, piep, piep. Hij heeft opgehangen.

Ik zit op de bank met een sigaret in mijn hand en in mijn gedachten staat Vinnie Jones voor me. Rechtstreeks uit de film 'Snatch' met z'n lange leren jas aan, z'n gouden kettingen, z'n gouden tand en een grote honkbalknuppel met spijkers. Ik begin me af te vragen welke dame ik ken die op dit soort type mannen valt. Geen idee. Ik noteer de tijd van het telefoontje in de hoop dat mijn telefoonbedrijf de volgende dag alsnog het nummer van de beller kan achterhalen. Daarna bel ik drie vrienden zonder gevoel voor humor, maar geen van hen blijkt betrokken bij de vermeende 'prank-call'. Ik weet niets van deze anonieme bedreiger, behalve dat hij waarschijnlijk in London is opgegroeid en een zekere routine heeft in het uiten van bedreigingen. De hoofdelementen zaten erin: jij hebt mijn 'eigendom' beschadigd, ik schuw geen geweld en (het belangrijkste) ik weet waar je woont. Hij heeft alle controle over onze toekomstige ontmoeting en ik geen enkele.

Het idiote is dat ik eerder die dag college heb gegeven over 'veiligheid in de publieke ruimte'. Een discussie over de bestudeerde literatuur leidde ons tot de conclusie dat 'onveiligheidsgevoelens' hoofdzakelijk voortkomen uit onzekerheid en onvoorspelbaarheid ten aanzien van het gedrag van anderen. Een student haalde daarbij Kees Schuyt aan. Schuyt had in zijn college verteld dat mensen die statistisch gezien het veiligst zijn, de meeste onveiligheidsgevoelens ervaren. Mensen die daarentegen de meeste kans maken slachtoffer te worden, wanen zich juist het veiligst. Ik behoor tot de eerste groep. Niet alleen ben ik het redelijk veilig in mijn woonbuurt, sociale omgeving en sociaal-economische positie. Ik voel me wellicht ook sneller onveilig vanwege het stabiele en voorspelbare opvoedingsmilieu van mijn ouderlijk huis. Goed voor de educatieve ontwikkeling van het kind, slecht voor zijn capaciteit om het onzekerheden en onvoorspelbaarheden om te gaan. Iemand die opgroeit in een afgeschermd omgeving waar consequent aan gedragsverwachtingen wordt voldaan gebaseerd op keurige middenklassenwaarden, is mogelijk ontvankelijker voor angst en onveiligheidsgevoelens, dan iemand die enigszins 'anders' opgroeit.

Ik pak de telefoon en bel zo'n 'ander' iemand uit mijn vriendenkring voor advies. "Man, dat gebeurt toch dagelijks, sissy! Weet je hoe vaak mij dat overkomt? Om zoiets moet je je nou echt niet druk zitten maken. Dat krijg je gewoon met die mobiele telefoons van tegenwoordig. Zet 't nu gewoon uit je hoofd en bel maar als 'ie echt voor je deur staat. Maar geloof mij nou, dat gebeurt toch niet." Die nacht was 't nog lang onrustig in mijn hoofd.